

Het wonen van de volheid van de Godheid

De apostel Paulus kon de christenen in Kolosse aanspreken met “heilige en trouwe broeders in Christus”; bovendien kon hij zich verblijden bij het zien van hun orde en de vastheid van hun geloof (Kolosse 1:2 en 2:5). De geestelijke toestand van de gemeente daar was om bijna jaloers op te worden.

Anderzijds moet de apostel de gelovigen indringend waarschuwen voor gevaren die hen bedreigden: van de zijde van de Grieken met hun filosofieën en van de zijde van de joden met hun wetten en tradities. Dat deze waarschuwingen in zulk een vorm nodig waren, laat het vermoeden rijzen dat de Kolossers innerlijk dreigden te verslappen. Hun harten leken enigszins af te koelen, de brandende liefde tot hun Verlosser en Meester was aan het verzwakken. Immers, voor iemand die een brandend hart heeft voor zijn Heiland, voor iemand die al zijn blijdschap in de Heere vindt, heeft al het andere geen waarde en aantrekkingskracht. Wat zou het mooi zijn als de Heere bij ons iets meer van zo’n hartentoestand zou opmerken!

In Kolosse 2:8 had Paulus gewaarschuwd voor de wijsbegeerte, voor de filosofie van de Grieken. Hij karakteriseert die als “ijdel bedrog”. Die filosofie is zó gevaarlijk dat ieder verstandig mens er zo ver mogelijk vandaan blijft. Spelen met vuur levert immers gegarandeerd op een kwade dag brandwonden op! De heidense filosofie had zich verbonden met de tradities van de joden; “volgens de overlevering van de mensen”, zegt Paulus.

‘Wijsbegeerte’ is de Nederlandse vertaling van het Griekse woord ‘filosofie’. Het is letterlijk: ‘de begeerte naar wijsheid’. Dat is een goed verlangen. Dé grote fout is echter dat men niet dáár te rade gaat waar de Wijsheid te vinden is, in Christus. In de filosofie probeert de mens door middel van zijn intellect, door argumenteren en redeneren en concluderen, het antwoord te vinden op vragen waarop alleen God het antwoord kan geven. De mens vraagt naar het waarom van zijn bestaan, naar zijn oorsprong. Eveneens vraagt hij zich af wat het waartoe van zijn bestaan is, de zin van het leven en z’n eindbestemming. Hij vraagt naar het hogere, naar hetgeen buiten zijn natuurlijk gezichtsveld ligt. Maar wie kan daar antwoord op geven dan God alleen, zijn Schepper?

God hééft op deze vragen ook het antwoord gegeven: in de Heilige Schrift. De mens kan nooit in eigen kracht opstijgen tot het niveau van God om daar God te leren kennen en de dingen van God in het juiste licht te leren zien. Dat zou een Goddelijke kracht en een Goddelijkheid in de mens veronderstellen die hem God gelijk zou maken. Dat mensen niets liever willen dan dat, is al vele malen en duidelijk genoeg bewezen. Dat een mens die dat wil of denkt, zichzelf bedriegt, is echter even duidelijk. We hoeven alleen maar te denken aan de zonde van Eva in Genesis 3 en aan de torenbouw in Babel in Genesis 11.

Nee, als een mens kennis van God en Zijn gedachten moet verkrijgen, wordt dat níet daardoor bereikt dat de mens tot God opklimt, maar doordat God tot de mens neerdaalt. Een andere mogelijkheid, een andere weg is er niet – en God ís deze weg ook gegaan! De Zoon van God werd Mens. Hij kwam als het ware uit dat ontoegankelijke licht dat God bewoont, tevoorschijn. Hij werd als Baby geboren en woonde ruim dertig jaar onder ons. Hij was volkomen Mens en heeft God geopenbaard. Daarom zegt vers 9 van Kolosse 2: “Want in Hem woont de gehele volheid van de Godheid lichamelijk”. Wie God wil leren kennen, moet Hem daar zoeken waar Hij te vinden is: bij Christus. God leer je niet kennen door je in de filosofie te verdiepen; je komt ook niet dichterbij Hem door de joodse tradities en overleveringen in ere te houden; nee, je leert

Hem kennen door naar Christus te gaan. Want in Hem woont zelfs de gehéle volheid van de Godheid!

Deze eenvoudige uitspraak heeft een diepte die voor ons niet te peilen, een inhoud die voor ons niet te meten is. De Heilige Geest heeft de apostel deze woorden niet laten optekenen om een bewijs te leveren dat de Heere Jezus volkomen Mens én waarachtig God is – want het doel van deze uitspraak is om duidelijk te maken dat God alleen te kennen is via Christus! –, maar dit vers vormt wel één van de vele bewijzen van Zijn Godheid en Mensheid in één Persoon.

De Mensheid van Christus wordt in dit vers getoond door het woord ‘lichamelijk’. Volgens Johannes 4:24 is God een geest. Hij heeft niet een materieel, stoffelijk lichaam. Hij is van eeuwigheid. De materie heeft een begin gehad, namelijk in Genesis 1:1. “In den beginne schiep God de hemel en de aarde”. De God Die een geest is en niets met materie van doen had, schiep op dat ogenblik de materie, het stof. En toen de Heere Jezus naar de aarde kwam, ontving Hij een lichaam van die materie. “Het Woord is vlees geworden” (Johannes 1:14). De Heere Jezus heeft niet alleen maar tijdelijk een lichaam gehad – zoals de Heere bijvoorbeeld in Genesis 18 een lichaam aannam, toen Hij Abraham opzocht –, maar Hij wérd vlees. Hij werd volkomen Mens, zoals wij, zonder uitzondering – uiteraard zonder zonde! En in deze Mens, in Zijn lichaam woonde de volheid van de Godheid. In Johannes 2:21 noemde de Heere Jezus Zelf Zijn lichaam de tempel van God. Dat was, toen Hij op aarde was. Maar volgens Kolosse 2:9 is dat nu nog steeds, nu Hij in de hemel is. Er zal nooit een einde aan komen: tot in eeuwigheid woont de volheid van de Godheid in de Mens Jezus Christus!

Het bewijs in dit vers van de Godheid van Christus ligt opgesloten in de gedachte dat het onmogelijk is dat de eeuwige God in Zijn volheid in een schepsel kan wonen. De God Die geen mens gezien heeft of zien kan, zou Hij met al Zijn volheid in een zwak en beperkt schepsel Zijn woonplaats kunnen vinden? Zou de God Die het ontoegankelijke licht bewoont, – met alle eerbied gezegd – opgesloten kunnen worden in iets dat Zijn eigen handen hebben gemaakt? In 1 Koningen 8:27 bidt Sálomo bij de inwijding van de tempel: “Maar waarlijk, zou God op de aarde wonen? Zie, de hemelen, ja, de hemel der hemelen zouden U niet bevatten, hoeveel te minder dit huis, dat ik gebouwd heb?” Stéfanus betuigde voor het Sanhedrin: “De Allerhoogste woont niet in tempels met handen gemaakt, zoals de profeet zegt: De hemel is Mij een troon en de aarde een voetbank voor Mijn voeten. Welk een huis zult gij Mij bouwen, zegt de Heere, of waar is de plaats van Mijn rust? Heeft niet Mijn hand dit alles gemaakt?” (Handelingen 7:48–50). De hemel der hemelen kan Hem niet bevatten! Nee, nooit zou in een schepsel de volheid van de Schepper kunnen wonen, niet in iets dat Zijn eigen hand heeft gemaakt. Daarom komen we tot deze wonderbare gedachte: de volheid van de Godheid woont in Christus als Mens, maar dat is mogelijk, omdat deze Mens tegelijkertijd God is. Ja, Hij is God en Mens in één Persoon!